

[Inge Krogh.]

forkert; sygejournalen er et dokument, der er behæftet med yderste tavshedspligt, og jo flere en journal kommer til, jo større chance er der for, at tavshedspligten kompromitteres. Der kan i journalerne stå lægelige og sociale ting, som ikke er bestemt for andre. Det må være uddrag af journaler, der skal gå videre til de instanser.

Så vil jeg i øvrigt anse det for uheldigt, at en sag kan rejses af det sociale udvalg. Jeg mener ikke, det må kunne lade sig gøre. Sagen må kunne rejses af ansøgeren selv og af patientens læge; man får sjældent noget ud af det, når det er det sociale udvalg, der ønsker at rejse en sådan sag.

Flere af ordførerne har omtalt, at det nu bliver lovfæstet, at bedømmelsen af pension kan tages op med mellemrum. Det har den også kunnet hidtil, men jeg kan sige, det er meget vanskeligt at optage en invalidepensionssag f. eks. for en klient, som har været uden for arbejdsmarkedet, skal vi sige i 4-5 år. Det er næsten umuligt; den pågældende har i den grad vænnet sig til ikke at være på arbejdsmarkedet. Sidder man og taler med en sådan klient og undersøger vedkommende, er det meget svært at tage den bestemmelse, at patienten er arbejdsdygtig. Jeg mener, vi dér mangler noget i vores sociallovgivning. Det må være sådan, at de, der har fået pension, og som på nogen måde kan, må have ret til at være nogle timer, eller hvad de kan klare, på arbejdsmarkedet daglig; det må vi have lovfæstet. Der går alt for meget til spilde på den anden måde. Det er ganske afgjort, som fru Ebba Strange sagde, at de fleste mennesker ønsker at arbejde; som jeg engang hørte en overlæge sige: hvis et menneske søger invalidepension, er vedkommende faktisk syg, for der er ingen, der frivilligt vil ønske at leve af den pension, man kan få.

Som tidligere er det stadig væk sådan, at pensionen bevares i 6 måneder, hvis pensionisten bliver indlagt på institution. Det er en udmærket løsning i mange tilfælde; det vil sige, at man kan betale husleje, og hvad der har været af mindre gæld. Men det kan være noget, som ikke er særlig godt f. eks. for alkohol- og narkotikamisbrugere, som meget ofte er en tid på institution og derefter går ud. Der kan ske det, at en hel del jenge ophobes, som måske kunne bruges

efter deres hensigt. Der burde være en undtagelsesbestemmelse dér.

Jeg synes, det er uheldigt, at udgifterne til invalidepensionen afholdes af staten.

Så er der det, som vi altid tænker på nu, nemlig personalet; som det er fremstillet, er det ganske klart, at der i hvert fald for invalidepensionernes vedkommende vil kræves mere personale en overgang. Man har en pukkel i invalideforsikringsretten, jeg tror på måske næsten et år, før man kan få en sag færdig, og man må så arbejde videre dér, samtidig med at man begynder ude i kommunerne.

Jeg vil gerne spørge, hvordan man vil klare det. Vil man ansætte nogle på f. eks. 1 års basis? Det vil altså betyde, at der for et år eller mere bliver et øget personale. Hvordan vil man klare det?

Hanne Reintoft (DKP):

Vi vil gerne medvirke positivt ved udvalgsbehandlingen af disse forslag, for vi skal jo have socialreformen endeligt gennemført. Men vi har alligevel mange indvendinger, og jeg skal nævne nogle af vores hovedbekymringer her. Når vi skal have socialreformen op at stå, er det helt givet, at et led i den er decentraliseringen også af invalideforsikringsretten ud i revaliderings- og pensionsnævn. Vi mener også, det kan bringes i overensstemmelse med ønskerne om nærdemokrati, men må alligevel igen hævde, at vi må sørge for, at vores land bliver en forsorgsmæssig enhed. Vi kan ikke have et lille land med 5 mill. mennesker administreret så forskelligt, at folk ikke har den samme ret — og slet ikke i så alvorlige situationer i livet som ved kronisk sygdom — i den ene ende af landet som i den anden. Skal man gennemføre denne decentralisering, vil jeg ligesom fru Ebba Strange sige, at det kræver, at ankestyrelsen fungerer, og lovforslaget må ledsages af bestemmelser om, at den ankestyrelse bringes til at fungere. Ellers er det ikke et demokratisk og rimeligt forslag.

Vi er, som vi har sagt mange gange før, bekymrede ved at overføre udgifterne til de amtskommunale og primærkommunale skatter og forstår ikke helt, at man fra kristeligt folkepartis side nu også nævner det for invalidepensionens vedkommende, for netop de sidste tal om indkomstoverførsler via de